

[Erhard Jakobsen]

kan finde ud af noget fornuftigt at komme med. Det ville jeg have sagt privat til dem som et godt råd, hvis man havde spurgt mig, men som EF-repræsentant – og det har udenrigsministeren utvivlsomt også gjort – ville jeg loyalt have arbejdet for, at EFTA's medlemmer skal have de bedst mulige betingelser.

Men én ting kan de ikke forlange. De kan ikke forlange uden at påtage sig alle forpligtelser at være med til at træffe afgørende beslutninger. Det kan man selvfølgelig ikke, det ligger i sagens natur. Men også her er der tale om et skinproblem. Der er ikke de store og afgørende modsætninger.

Det er på den baggrund, man bliver optimistisk, og jeg vil da gerne sige, at jeg helt deler den optimisme, der lå i økonomiministerens fremlæggelse af synspunkterne her – alt det gode, vi har i vente.

Jeg er måske ikke så enig med økonomiministeren, når han drager den konklusion, at vi så kan klare den bare ved tilbageholdenhed i de offentlige udgifter osv., for jeg tror ikke, det er dér, problemet ligger, og det tror jeg økonomiministeren er enig med mig i.

Der er to afgørende problemer. Det ene er, om man kan få fagbevægelsen til også i fremtiden – 5-10 år endnu – at føre en tilbageholdende lønpolitik, så lønningerne stiger mindre i Danmark end de andre steder, for så er succes næsten garanteret, og om man derudover kan få befolkningen til at lade være med at sætte forbruget i vejret. Jeg må stærkt advare imod, at man tror, at vi her kan tillade os nogen som helst luksus. Kan man opnå noget på disse to områder: løntilbageholdenhed hos fagbevægelsen og tilbageholdenhed i forbruget hos danske forbrugere i nogle år, er der ikke tvivl om, at vi har enorme fremskridt at vente inden for EF-samarbejdet. Og så har vi selvfølgelig råd til at stille os solidarisk med de lande rundt omkring i Europa, som måtte have brug for vores hjælp, også på det økonomiske område.

Glønborg (KRF):

Udenrigspolitik plejer at påkalde sig størst opmærksomhed, når der er krig eller krise i luften. For nogle dage siden mindedes vi kampene den 9. april 1940, og dagen i dag, den 18. april, er en mindedag for slaget ved Dybbøl i 1864. Begge dage vidner om, at fejl i udenrigspolitikken kan koste menneskeliv.

På den baggrund er det opløftende at mærke en stadig stigende interesse i hele befolkningen for de mange udenrigspolitiske spørgsmål, der rejses i forbindelse med en konstruktiv og fredelig udvikling.

Jeg håber, at den 18. april fremtidig ikke først og fremmest minder os om et af de slag, hæren har fået udkæmpe på grund af dårligt politisk arbejde, men om en af de konstruktive politiske handlinger, som Folketinget bidrager med for at fremme en fredelig udvikling i Europa.

Der er grund til at takke statsministeren, udenrigsministeren og økonomiministeren for velovervejede og aktivitetsfremmende besvarelser af vor forespørgsel, og debatten vidner om bred enighed i Folketinget om, at Danmark skal spille en aktiv rolle i Europa.

Vi er alle med god grund stærkt optaget af udviklingen i Østeuropa og af Tysklandsproblemet. Efter de frie valg i DDR den 18. marts og de nu afsluttede forhandlinger om dannelse af en bred regering og vedtagelsen af et regeringsprogram samt den overordentlig betydningsfulde regeringserklæring af 12. april tyder alt på en hurtig forhandling mellem DDR og Vesttyskland om vilkårene for en hurtig genforening mellem de to Tysklande. Alt tyder på en relativt kort overgangsperiode, hvor man forhandler sig til rette om en række praktiske spørgsmål som valutaunion, sociale spørgsmål osv., og at processen ender med genoprettelse af de fem gamle østtyske Länder, som derefter samlet vil søge optagelse i den vesttyske forbundsrepublik i henhold til forbundsforfatningens artikel 23. Dermed vil DDR være ophørt med at eksistere.

Fra vesttysk side er det blevet understreget, at en sådan udvidelse ikke vil udløse krav om flere tyske pladser i Europa-Parlamentet og EF-Kommissionen m.v. En tysk genforening vil med andre ord kunne gennemføres uden dramatiske eller problematiske konsekvenser for EF-samarbejdet.

Forløber den tyske genforeningsproces på denne måde, skal vi byde den velkommen. Tyskerne har naturligvis som andre folk den fundamentale ret til selvbestemmelse. For os andre må det være afgørende, at genforeningen sker på en ordnet og folkeretligt korrekt måde.

Det må også være i vor interesse, at EF står åbent for de øvrige østeuropæiske lande, som igennem de sidste måneders omvæltninger har